

ANNET JACOBS

DE VERLIEFDE JUF
WORDT
SPION

LEOPOLD / AMSTERDAM

Eerste druk 2016

© tekst: Annet Jacobs

Omslag en illustraties: Mariëlla van de Beek / www.mariellavandebeek.nl

Vormgeving omslag: Ontwerphaven

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6953 3 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

KOMKOMMERSOEP MET KATTENHAAR

Milos neemt een aanloop en duikt. Hij lijkt wel een raket! Eentje die dwars door een natte sneeuwbus vliegt. Schuim spat om zijn oren. Het kriebelt in zijn neus en prikt in zijn ogen. Maar dat kan hem niks schelen. Want hij gaat h ard! Op zijn buik schiet hij over de vloer van de klas. Die is spekglad door een dikke laag van juf Fenna's badschuim.

Een badschuimbaan in de klas, wat een feest! Milos wil wel elke dag tegelijk met juf Fenna jarig zijn. Hij grijnst. Met zijn lippen stijf op elkaar. Anders smaken de soesjes straks naar zeep.

'Stop!' brult Joni.

Vlug spreidt Milos zijn armen en hij zwabbert met zijn benen. Even tolt hij als een dolle vogelverschrikker in het rond. Maar dan ligt hij stil, precies op de groene mat.

'We hebben een winnaar!' roept juf Fenna. Ze zet haar feestmuts recht en klapt in haar handen.

Milos krabbelt overeind. De hele klas juicht. Alleen Boris niet. Die schopt pissig tegen het schuim en roept: 'Stom! Milos is ook al jarig, juf. Dat is niet eerlijk.'

'Je bent gewoon jaloers,' zegt Joni.

'Niemand vindt verliezen leuk,' zegt juf Fenna. 'Weet je wat, Boris? Als jij jarig bent, bedenk ik een spel waarbij iedereen wint.'

Met een handdoek wrijft Milos door zijn natte krullen.

Juf Fenna deelt soesjes uit. Halverwege zwaait ze even

naar meester Kris, die door de gang loopt. Dat doet ze wel honderd keer op een dag. Meester Kris loopt daar vaak.

‘Leuk is-ie,’ zegt Joni. ‘Jij lijkt wel een beetje op hem, Milos.’

Milos verslikt zich bijna in zijn soesje. Hij? Op de meester? Hoe komt Joni daar nou bij! Hij heeft toevallig ook krullen, maar die van hem zijn niet oranje. Hij heeft geen beugel, zoals de meester. En hij draagt ook nooit roze bloesjes. Roze is voor meisjes.

‘Flink dooreten, jongens. Die soesjes moeten op,’ zegt juf Fenna. ‘En nog bedankt voor het badschuim. Wat een geweldig spul was dat.’

‘Maar nu heb jij niks meer voor thuis in bad,’ zegt Joni.

‘Ik heb een superschone klas,’ zegt de juf. Ze likt een klodder slagroom van haar vingers. ‘En zo veel lol had ik er in mijn eentje nooit van gehad.’

‘Dus je had niet liever iets anders gekregen?’ vraagt Milos.

‘Natuurlijk wel,’ zegt Boris. ‘Badschuim is stom.’

Juf Fenna pakt nog een soesje en schudt haar hoofd. ‘Ik zou echt niks anders weten.’

‘Nagellak,’ zegt Karlijn.

‘Een reis naar de maan!’ roept Olle.

‘Een vuurspuwende draak,’ zegt Hakim.

‘Een prins op een wit paard,’ zegt Fietje zacht.

De juf giechelt. ‘Geen prins,’ zegt ze. ‘En ook geen paard. Maar Fietje heeft het bijna goed.’

‘Dat kan niet, juf,’ zegt Milos. ‘Fietje had het fout. Dat zei je net zelf.’

‘Niet helemaal,’ zegt juf Fenna. ‘Ik hoef geen prins.’

Maar een man, dat zou ik best leuk vinden. Eentje die de vuilniszakken buitenzet. Eentje die enge spinnen en vervelende muggen voor me vangt. Eentje die net als ik dol is op pizza met salami en olijfjes.'

'Dat zijn er drie, juf,' zegt Boris.

Juf Fenna schiet in de lach. 'Sommige mannen kunnen meer dingen tegelijk,' zegt ze.

'Boeren laten!' roept Diede.

'En scheten,' zegt Maarten.

'Zoenen!' roepen Maud en Maureen. Ze kussen hun vinger toppen en blazen de zoentjes naar Hakim. Die doet net alsof hij de tweeling niet ziet.

'Ik wil nooit een man,' zegt Joni. 'Mannen zijn weglopers.'

Ze schopt tegen Milos' stoel. Alsof het zijn schuld is dat

haar vader bij de buurvrouw is gaan wonen.

‘En meester Kris dan?’ zegt hij zacht. ‘Die vond je net nog zo leuk.’

‘Dat is een mééster.’ Joni giechelt. En dan roept ze: ‘Je kunt beter een hondje nemen, juf! Dat loopt ook wel eens weg, maar nooit omdat-ie niet meer van je houdt.’

Juf Fenna drukt haar laatste soesje plat. De slagroom floept over haar bordje.

‘Jouw vader is bij je moeder weggegaan, Joni,’ zegt ze. ‘Niet bij jou. Dat is rot en verdrietig voor jullie allebei. En een hondje is natuurlijk schattig. Maar dan wel graag mét een man. Kunnen we gezellig samen dat hondje uitlaten.’

‘Ik zou ook best een hondje willen. Of een hamster. Of een ander dier,’ zegt Milos. Tenslotte is hij vandaag ook jarig. En een huisdier, dat staat al jaren boven aan zijn verlanglijstje.

‘Echt?’ Joni kijkt verrast. Ze pakt twee soesjes en propt er één in elke wang.

‘Hamsters zijn stom,’ zegt Boris. ‘Die slapen de hele dag. Dan is een teddybeer nog leuker.’

‘Of muizen,’ zegt Joni. ‘Van die kleine witte. Zou jij die ook willen, Milos?’

Milos knikt. Muizen, konijnen, hij wil alles wel. Maar jammer genoeg kan dat niet, omdat ze boven een restaurant wonen. Hun eigen restaurant. Het enige Griekse restaurant in het dorp, en het beste. Zijn vader maakt de lekkerste melktaart van de wereld. En zijn sardientjes zijn om te smullen. Maar hij is als de dood voor hondenharen in de gevulde paprika’s, kanarieveertjes tussen de sla of komkommersoep met kattenhaar.

Een goudvis, dat mag dan weer wel. Maar wie wil er nou een goudvis? Milos niet. Goudvissen zijn stom. Dan heeft hij nog liever niks.

‘De soesjes zijn op, juf,’ zegt Boris. ‘Ik heb er het meest van gegeten. Dus ik win.’

‘Doen we nog een spelletje?’ vraagt Milos.

‘Een quiz,’ zegt Olle.

‘Boksen!’ roept Diede.

‘Tikkertje!’ zegt Joni.

‘Of we verzinnen een avontuur,’ zegt juf Fenna.

De klas juicht en Boris roept: ‘Ik ben de held!’

‘We zijn allemaal de held,’ zegt de juf. ‘Maar wáár zijn we dat?’

‘Op zee!’ roept Hakim.

‘In een kasteel,’ zegt Fietje.

‘Op een onbewoond eiland!’ roept Maud.

‘En daar barst het van de kannibalen,’ zegt Maureen.

‘Noem jij dat onbewoond?’ zegt Joni.

Milos grijnst. ‘Als ze elkaar opeten wel.’

Als de bel gaat hebben ze alle kannibalen verjaagd. Op eentje na.

‘Hoe loopt het af?’ vraagt Milos. ‘Vertel je dat morgen, juf?’